
Bocsáss meg Uram, hogy sírásra késztettelek

By David Wilkerson

July 31, 2006 Lukács evangéliumának 19. része csodálatosan mutatja be Jézus legutolsó jeruzsálemi bevonulását. A következő kép tárul elénk: Krisztus számárháton közeledik a városba, ahol a tömeg dicséreteket zengve fogadja. Az Olajfák hegyéről indult és ahogy közeledett a városkapuhoz, úgy növekedett az őt körülvevő tömeg is. Az emberek elkezdtek levenni a köpenyeiket és letették előtte az útra, pálmafaágakkal integettek és ezt kiáltották: „Itt van ő! Eljött az óra, Izráel királya megérkezett. Jeruzsálemben béke lesz. Végre eljött a megígért királyság!”

Miért volt ekkora örvendezés, miért volt olyan hangos a hozsánna? „Mert azt gondolták, hogy azonnal meg fog jelenni az Isten országa” (Lukács 19:11). Az emberek fejében Jézus Isten „földi királyságának” az eljövételét hirdette.

Ez persze nem azt jelentette, hogy Messiásuknak tartották volna őt. Csak az járt a fejükben, hogy Isten uralma elkezdődött: „Viszlát római uralom! Nem lesz többé háború, mert királyunk felkel és karddal kaszabolja le minden elleségünket. Békesség lesz Jeruzsálemben és Izráelben, véget ér a szolgaság, nem lesz többé éhezés. Isten végre elküldte a rég várt királyt.”

Azon a napon senki sem számított arra, ami azután következett. Amikor Jézus lejött a hegyről és a sokaság dicséreteket zengett, ránézett Jeruzsálemre és sírni kezdett. „Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta” (Lukács 19:41). Itt volt az Isten testben és sírt!

Egy hitetlen világ szemében elképzelhetetlen egy síró Isten. A gonoszok szerint megvetendő egy síró Isten imázsa: „Isten sír? Hogyan akarhatna bárki is egy olyan Istent, aki ilyen gyengéségre tesz bizonyosságot?”

Jézus azonban pontosan ezt tette itt: sírt. Mi volt az oka a könnyeinek? Az emberek égbekiáltó hitetlensége. Talán azt gondold: „De ez a tömeg dicséretet énekelt neki, hozsannát zengtek. Ez egyáltalán nem tőnik hitetlenségnek számomra.” A Szentírás azonban azt mondja, hogy Jézus tudta, hogy mi volt az emberek szívében. Lényegében ugyanez a tömeg fordult felé gyilkos hitetlenséggel egy nagyon rövid idő elteltével.

Izráel történelmének ebben a hihetetlen pillanatában kiáltott fel Jézus saját népe keménysége miatt: „Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölsz a prófétákat, és megkövedez azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!” (Máté 23:37)

Emlékezzetek arra, hogy ugyanez a sokaság látta, amint Jézus csodálatos dolgokat tett. Vakok szemét és süketek fülét nyitotta meg, a bénák jártak és a halottak feltámadtak. Ez a tömeg szemtanúja volt mindezeknek a cselekedeteknek. A Messiásról szóló összes ószövetségi prófécia nyilvánvaló beteljesedése és a valószínűleg szentnek tartott prófétai beszéd ellenére a tömeg hitetlenül megkeményítette a szívét.

Jézus lényegében ezt mondta az embereknek: „Csodákat tettem és jeleket adtam nektek. Betöltöttem szükségeiteket, meggyógyítottam betegségeiteket, csodálatosan tápláltalak benneteket. Atyám szeretetét minden oldaláról megmutattam, mégis elutasítottátok ezt a szeretetet.”

Jézus ránézett a városra és meglátta szívük keménységének szörnyű árát. Mégsem akarta, hogy a tömegből akár egy is elveszen. Szerette őket és ez a szeretet szól könnyel teli szavaiban: „Íme,

elhagyottá lesz a ti házatok” (Máté 23:38).

Jézus látta, hogy egyszer eljön a nap, amikor hitetlenségükért meg kell fizetniük. Így prófétált a sokaságnak: „Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak beléd követ kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.” (Lukács 19:43–44)

Krisztus tudta, hogy körülbelül 70 éve múlva, Titusz római hadvezér elfoglalja Jeruzsálet és a földdel teszi egyenlővé a várost. A hatalmas falak leomlanak, a templomot lerombolják, a népet pedig rettegésben tartják. Milyen szörnyő nap várt Izráelre, amikor meg kellett fizetnie, hogy elutasította Isten szeretetét.

A hitetlenség problémája azonban még ma is aktuális: Mit gondolhat Jézus arról a keménységről és gonoszyságról, amelyet iránta tanúsítanak manapság? Világszerte az a lázadó és káromló magatartás a jellemző, amely így vélekedik „Nem fogjuk magunkat alávetni semmilyen Isten szabályainak.” Én, személy szerint haraggal vegyülő mély szomorúságot érzek emiatt a hozzáállás miatt. Folyton azt kérdezem az Úrtól: „Hogyan történhet, hogy ilyen szörnyen és ilyen sokáig gyalázhasson Téged ez a világ?”

Eltűntem azon, hogy amikor Jézus Jeruzsáletet siratta, vajon az eljövendő világ keményszívűségét is szenvedett? Vajon látta előre, hogy a világ legtöbb lakosa még kétezer évvel később is gyalázni fogja a nevét? Vajon érezte a fájó sebeket, amelyet azok a hívők okoznak majd neki, akik elutasítják őt az elkövetkező századok során? Vajon a könnyeket részben az eljövendő ítélet miatt ontotta, amely a hitetlenség következményeként súlytja majd az embereket?

Gondold át, hogy az evangélium milyen hatalmasan terjedt az évszázadok során. Ma több ezer szolgálattevő és misszionárius hirdeti Krisztust az egész világon. Rengeteg jótekonysági szervezet munkálkodik folyamatosan az ő nevében. Sok ember tesz bizonyosságot Jézus szeretetéről szörnyő üldöztetések közepette szerte a földön. Jézus Krisztus egyházában viszont a hit sokak számára egy egyszeri, egy válságot túlélő jelenség. Amikor egy újabb hitpróba érkezik – egy intenzívebb megpróbáltatás – akkor hitük megint és kétségek költöznek a helyére.

A Zsoltárokból és a többi bölcs mondásokkal foglalkozó bibliai könyvben azt olvassuk, hogy olyan Istenünk van, aki nevet, sír, gyászol, aki haragra gerjed. Ehhez hasonlóan az Újszövetség is arról biztosít bennünket, hogy olyan főpapunk van a mennyben, aki megindul erőtlenégeinken; mert ugyanaz a hús-vér ember, aki Isten volt a földön, most egy megdicsőült ember az örökkévalóságban.

Nem kérdés, hogy a mi Urunk olyan Isten, aki érez. Csak azt nem értem, hogyan lehetséges az, hogy Jézust nem bántja az az óriási hitetlenség, amely az egész világon jelen van ma.

Milyen gyakran sebzi meg az egyház ma az Urat a hitetlenségével? Emlékezzetek a tanítványok hitetlenségére, amikor a hajóban ültek Jézussal, amely lassan süllyedni kezdett a hatalmas hullámok miatt. Mennyire bánthatta Jézust, amikor ezekkel a vádló, hitetlen szavakkal fordultak hozzá: „Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk?” (Márk 4:38)

Gondoljatok azokra az esetekre, amikor Jézus csodálatosan enni adott először 5,000, majd később 4,000 embernek néhány halból és kenyérből. Kétszer is csodát tett az étellel, összesen 9000 férfit táplált, leszámítva az ott levő nőket és gyerekeket. Jézus közeli tanítványai azonban még ezek után a fantasztikus csodák után is hitetlenségbe süppedtek. Az egyik ilyen csodálatos kenyérszaporítás

után, Krisztus beszélt nekik a farizeusok kovászáról és „tanakodni kezdtek arról, hogy nincs kenyerük” (8:16).

Jézus minden bizonnal megdöbbsent a szavaikon. Hatalmas tömeg számára sokasította meg azt a néhány kenyeret a tanítványok szeme láttára. Szavaiból látszik, hogy biztosan megsebztek: „Mit tanakodtok azon, hogy nincs kenyerek? Hát még minidg nem veszitek észre és nem értitek? Még minidg olyan keményszívűek vagytok? Van szemetek, és mégsem láttok, fületek is van, és mégsem hallotok? Nem is emlékeztek? Amikor az öt kenyeret megtörtem az ötezernek, hány kosarat szedtetek tele kenyérdarabokkal? ... Még minidg nem értitek?” (8:17–19, 21).

Lehet, hogy abban a pillanatban egy könnyet is letörölt Jézus a szeméből? Talán a hitetlenségük miatt sírt, pedig nemrégiben szemtanúi voltak annak, hogy a lehetetlent is meg tudja tenni? Vajon azért sírt, mert rájött arra, hogy csodatevő szeretete ellenére még minidg nem bíznak benne?

Emlékeztek arra, amikor Jézus a feltámadása után megjelent két tanítványnak az emmausi úton? Mindketten nagyon csüggedtek voltak, amíg fel nem ismerték, hogy ki szegődött melléjük az úton. Jézus megkérdezte őket, hogy mi bántja őket és ezt válaszolták: „Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod mi történt ott ezekben a napokban? ... Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt.... Néhány közülünk való asszony is megdöbbsentett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál, de nem találták ott a testét; eljöttek és azt beszélték, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él. El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszélték; őt azonban nem látták.” (Lukács: 18, 21-24)

Vagyis, amikor a tanítványok nem találták Jézus testét a sírnál, akkor nem hittek többé. Figyelmen kívül hagyták az asszonyok bizonyágtételét, akik átadták nekik az angyali jelentést Jézus feltámadásáról.

Milyen borzasztóan fájhatott ez Jézusnak! Már a korabeli gyülekezet tagjai sem hittek feltámadásában. Ekkor történt, hogy Jézus az Emmausba vezető úton a két hitetlen tanítvány társaságában hangot adott feddésének: „Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?” (24:25–26)

Követői nemcsak, hogy nem emlékeztek, de nem is hittek szavaiban, amelyek eljövendő halálára, temetésére és feltámadására vonatkoztak. Ugyanezt a megsebzett reakciót láthatjuk Krisztusnál, amikor megjelent az apostoloknak: „Végül pedig megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemügyre vette hitetlenségüket, keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt” (Márk 16:14)

A „szemügyre vette” kifejezés azt jelenti itt, hogy megfedtte, megdorgálta őket.

Néhány olvasó talán csodálkozik azon, hogy szelíd, együttérző Urunk miért beszélt ilyen szigorúan a tanítványaival. Ezek az evangéliumi részek azonban teljesen világosan mutatják, hogy Krisztust nagyon bántotta az övéi hitetlensége. Ezek az emberek voltak a legközelebbi barátai, legbensőbb köre, őket választotta az egyház alappilléreinek. Amikor azonban Jézus belépett a felházba és hallotta, hogy úgy beszélgetnek maguk között, mintha nem lett volna feltámadás, nem lenne élő Krisztus, akkor szívük keménysége könnyeket fakasztott szeméből.

Nincs annál fájóbb seb, mint amelyet legközelebbi és legkedvesebb barátaink okoznak. A legmélyebb sebeket a legbensőbb köreinkbe tartozóktól kapjuk: azoktól, akik a legközelebb állnak hozzánk, akikkel szívünk legintimebb titkait is megosztjuk, azok a barátaink, akikben teljesen megbízunk.

Ha azokra gondolok, akik a „Da Vinci Code” és a „Judás evangéliuma” című könyveket terjesztik... akik megpróbálják Istent kirekeszteni a társadalmunkból ... akik gúnyolják és átkozzák Krisztust... akkor rádöbbenek, hogy nem ezek az emberek sebzik meg Urunkat és Megváltónkat. Az ilyen gonosz emberektől hitetlenségre és keménységre számítunk. Jézus maga is ezt mondta: „Az ördög gyermekei azt teszik, amit atyjuk mond nekik.” Tetteik csak azt bizonyítják, hogy a pokolból kapják az utasításokat. Hálát adok Istennek mindenkiért, aki a hit védelmezője, aki tollat ragad, hogy napvilágra hozza Sátán hazugságait.

A sok apatikus gyülekezetbe járó keresztény hitetlensége bizonyára megsebzí Urunkat. Mennyire fájhat neki, hogy népe dicséri őt, bizonyosságot tesz jóságáról és hatalmáról, megindítóan prédikál a hitről – ugyanakkor csak szájával tiszteli őt. A nehézségek idején sok ilyen keresztény elhagyja a hitet, úgy véli, hogy Isten nem törődik vele.

De még mindig nem ezek az emberek ejtik a legmélyebb sebeket Jézuson. A legnagyobb fájdalmat legközelebbi, legintimebb barátai okozzák. A Szentírásból tudjuk, hogy Isten nem személyválogató, vagyis nem tesz különbséget az emberek között az üdvösség tekintetében; mindannyian hit által üdvözülünk. Krisztusnak azonban volt egy belső baráti köre, olyan emberek, akikben különösképpen bízott. Érdekes, hogy mind az Ó-, mind az Újszövetségben láthatjuk, hogy Istennek voltak emberi barátai: az Úr „barátjának” nevezte Ábrahámot, Mózeszt választotta ki magának, hogy szemtől szembe beszéljen vele, de máshol is láthatjuk ezt az evangéliumokban.

Kik tartoztak Jézus legbensőbb körébe? Az evangéliumok szerzői újra és újra megfogalmazzák, hogy Krisztus legszorosabb baráti körébe Péter, Jakab és János tartozott. Csak őket vitte magával Jézus, amikor feltámasztotta Jairus leányát. Ők voltak Krisztussal a megdicsőülés hegyén is. Ez a három tanítvány volt Jézussal a Gecsemáné kertben is, őket kérte arra, hogy figyeljenek és imádkozzanak. Teljesen egyértelmű, hogy ők egy olyan bensőséges baráti kör tagjai voltak, amely közel állt az Úrhoz.

Bethániában azonban, volt egy másik, még intimebb baráti kör. Márta, Mária és fivérük, Lázár tartozott ebbe a baráti társaságba. A három testvér otthona egyfajta pihenőhely volt Jézus számára, távol a toladó tömegetől. Márta fűzött, Mária odaadóan hallgatta őt, Lázár pedig egy drága barát volt, akiben Jézus teljesen megbízott. János evangéliuma is világosan megállapítja: „Jézus szerette Mártát, ennek nővérét és Lázárt” (János 11:5).

Itt egy olyan otthonra talált Jézus, ahol bíztak benne, ahol nyugodtan leülhetett és lazíthatott, ahol teljesen megpihenhetett. A három testvér családtagként vette őt körül, történetük pedig ismerős mindannyiunk számára. Lázár súlyos beteg lett és a testvérek sürgősen üzenetet küldtek Jézusnak: „Uram, íme akit szeretsz, beteg.” De Krisztus megvárta Lázár halálát és csak azután meg el hozzájuk. Miért? „ Ezt mondta: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségét szolgálja, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia” (11:3-4).

Tudjuk, hogy Jézusnak csak egyetlen szót kellett volna mondania és Lázár meggyógyult volna. Sőt, az Úr meglátogathatta volna Lázárt a betegágyában is és meggyógyíthatta volna ott is. Ehelyett azonban Jézus így szólt: „És örülök, hogy nem voltam ott: tiértetek, hogy higgyetek. De menjünk el hozzá!” (11:15)

Egy dolog hinni egy beteg ember gyógyulásában, más dolog hinni abban, hogy egy hallott ember újra életre kelhet. Ebben az esetben Jézus egy olyan alkalmat biztosított a legbelsőbb baráti körének, hogy hinni tudjanak a teljességgel lehetetlenben is. Tulajdonképpen azt mondta Mártának és Máriának, hogy: „Örülök, hogy nem voltam ott, amikor minden olyan nagyon elkésé volt. Sőt, boldog vagyok, hogy nem cselekedtem hamarabb. Azért engedtem meg, hogy ez a helyzet idáig fajuljon, túl minden emberi reménységen, mert azt akartam, hogy lássátok, hogy hatalmam van feltámasztani a halottakat is.”

Jézus be akarta bizonyítani, hogy a lehetetlen dolgok Istene Ez az eset nem is annyira Lázár haláláról szólt, sokkal inkább Krisztus haláláról. Gondoljatok bele: amikor eljött az idő és Jézusnak szembe kellett néznie a kereszthalállal, hogyan hihették volna el a tanítványai, hogy feltámadhat a halálból? Egyetlen módja volt annak, hogy erről meggyőződjenek. Ezért vállalta fel Jézus ott, Bethániában szeretett barátaiban ezt a reménytelen helyzetet, hogy megmutathassa hatalmát az emberileg lehetetlennek tűnő szituációban is.

Meg vagyok győződve arról, hogy Jézus a legbelsőbb baráti körén kívül mással nem akarta megosztani ezt a tapasztalatot. Ezeket az élményeket azok számára tartogatta, akik a legszorosabb kapcsolatban voltak vele és nem úgy gondolkodtak, ahogy a világ gondolkodik. Láthatjátok, hogy csak az ilyen barátokban – azokban az emberekben, akik ismerik Krisztus szívét és teljes mértékben bíznak benne – tud olyan hitet ébreszteni, amely megingathatatlan.

Jézus ismerte az összes nehézséget, amely szerettei életében be fog következni. Minden betegségről és tragédiáról tudott, amellyel majd szembe kell nézniük. Tudta azt is, hogy milyen pusztulás vár Jeruzsálemre. Ezért egy olyan hitet akart bennük ébreszteni, amely segítségükre lesz abban, hogy bízzanak gondoskodásában a legsúlyosabb csapások ellenére is. Meg volt győződve arról, hogy csak ez a hit segítheti át őket az eljövendő megpróbáltatásokon.

Amikor Jézus végre megérkezett, Márta első szavai ezek voltak: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.” Ezek a szavak hitből fakadónak tűnnek, de Jézus így válaszolt Mártának: „Feltámad a testvéred!” Márta válasza azonban felfedte szívének gondolatait: „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.” Vagyis úgy vélekedett, hogy: „Most már mindennek vége, Jézus. Túl későn jöttél.”

Jézus így felelt: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?” (11:21–22, 23–24, 25–26)

Krisztus valójában a következőt mondta neki: „Nem, Márta! Én vagyok a feltámadás és az élet. Higgy bennem és soha nem fogsz meghalni.” Ismét nem csak Lázáról beszélt, hanem saját haláláról és feltámadásáról. Lázár feltámasztása már lezárt ügy volt a számára: „Márta, nem hiszed, hogy még a sírba is be tudok menni és meg tudom tenni a lehetlent érted és Máriáért, bármelyik napon?”

Ezen a ponton történt, hogy Mária „elment” (11:28). Valószínűleg a legtöbben mi is ezt tesszük az ilyen szituációkban. Nem tisztázzuk a kérdést Jézussal, nem keressük tőle hitelt: „Uram, segíts hitetlenségemen.” Inkább egyszerűen elmegyünk, visszatérünk kétségeinkhez és félelmeinkhez. Ez pedig megsebzí az Urat. Nyilvánvalóan Márta sem értette, hogy Jézus nem csak egy krízishelyzetben megnyilvánuló hitet várt tőle. Krisztus azt akarta, hogy hitetlen hozzáállását, hajlamát teljesen adja fel, és alapozzon meg egy élethosszig tartó bizalmat benne, amely átsegíti majd minden megpróbáltatáson.

Jézus ezután hívta Máriát. „Mária pedig, amint odaért, ahol Jézus volt, meglátta őt, leborult a lába elé, és így szólt hozzá: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” Még az odaadó Mária is ugyanazt mondta Jézusnak, mint a huga. Hogyan reagált erre Jézus? „Megrendült lelkében és háborgott” (11:32-33).

Márta hitelensége lehetett a legfájdalmasabb Jézus számára. Meg vagyok győződve arról, hogy az Úr többet várt Máriától. De amikor látta, hogy szánalmasan és reményvesztetten sír, akkor „megrendült”. Ez a szó „felháborodást” is jelent. A „háborgott” szó másik jelentése „neheztelt”.

Ezután mondta Jézus: „Hova helyeztél őt?” (11:34) Amikor Márta meghallotta, hogy Jézus parancsot adott a kő elhengerítésére, tiltakozni kezdett: „Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.” Itt további hitelenséggel találkozhatunk. Majd ezt olvashatjuk: „Jézus könnyekre fakadt” (11:35).

Egész magyarázó könyveket adtak ki erről az igeverstről, sokféle értelmezéssel. Legalább ezer magyarázatot találhatunk arra, amely részletezi, hogy miért sírt Jézus. Számomra ez az igever nagyon személyessé vált. Gondolkodtam rajta és imádkoztam: „Uram, nem azt akarom tudni, amit bizonyos tanok mondanak, hanem érezni akarom, amit te éreztél.”

Jézus arra biztat bennünket, hogy sírjunk a sírókkal és elképzelhetjük, hogy azért sírt itt, mert olyan szomorúság övezte őt azon a napon. Valójában azonban Jézus tudta, hogy Lázár hamarosan kijön a sírból, tehát a könnyei valami másról szóltak.

A Zsidókhöz írt levélben ezt olvassuk: „És kikre haragudott (Isten) negyven éven át? Nem azokra, akik vétkeztek ... akik engedetlené (hitelenné) váltak?” (Zsidók 3:17, 18) Ha visszatérek Lázár sírjának színhelyéhez, akkor kezdek együttérezni Jézus megsebzett szívével. Gondoljatok bele: abban a pillanatban talán senki sem hitt igazán Krisztusban itt a földön. A zsidók nem fogadták el őt. Még az egyház alappillérei is hitetlenkedtek. Most pedig legbelsőbb baráti köre is hitetlennek bizonyult. Jézus tudta, hogy hamarosan elhagyja ezt a földet, de mit érezhetett abban a pillanatban?

Most fel kell, hogy tegyem neked is a kérdést: ma talán más a helyzet? Ki hiszi a földön, hogy Jézus a lehetetlen dolgok Istene? Amikor az Emberfia letekint a földre, vajon talál hitet?

Nemrégiben egy „imasétán” voltam, több családtagunk egészségéért imádkoztam. Amikor erre az igerészre gondoltam, hirtelen könnyekre fakadtam és így imádkoztam: „Uram, Ők sírásra fakasztottak. Talán én is ezt tettem hitelenségemmel? Csodálatos időszakokat éltem át veled az elmúlt 50 év alatt, Jézus. Szeretlek és tudom, hogy te is szeretsz, de mostanában kétségek gyötörnek. Azon töpredek, hogy miért nem érkezik válasz bizonyos imakérésekre.”

Aztán meghallottam kedves, csendes hangját: „Mindig szeretni foglak Dávid. Megőrizlek az elbukástól és hűen, hibátlanul foglak bemutatni az Atyának. De amikor hitetlen vagy és meginogsz, akkor megsebzelsz.”

Drága szent testvérem, talán egy komoly megpróbáltatás kellős közepén vagy most? Imádkoztál, sírtál, segítségért könyörögtél, a helyzet mégis reménytelennek látszik? Talán úgy tűnik, hogy emberileg nézve megoldhatatlan és úgy véled, hogy „Már túl késő!”

Feladatul kaptad ezt a krízishelyzetet. Isten bármikor közbeléphetett volna, de ez egy olyan lehetőség számára, amikor egy olyan megingathatatlan hitet munkál benned, amelyre igazán szükséged van. Az

a törekvése, hogy bizzál benne, nem csak abban a helyzetben, amivel most szembe kell nézned, hanem minden lehetetlenek tőned probléma terén, egészen addig, amíg haza nem térsz hozzá. Ne ess tévedésbe: az örömet leli benned! Ugyanakkor annyira szeret, hogy fel akarja építeni hited, hogy azzal átsegítsen minden próbán.

Imádkozz velem! „Bocsáss meg Uram, hogy könnyekre fakasztottalak! Segíts most hitetlenségemen!” Tanuld meg kívülről a következő igeverset: „Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy az van; és megjutalmazza azokat, akik az őt keresik.” (Zsidók 11:6)

Szerzői jogi/sokszorosítási feltételek: Ez az adatállomány/kiadvány a World Challenge, Inc. kizárólagos tulajdona. Az olvasó személyes használatára illetve családtagok és barátok számára teljes terjedelmében kinyomtatható. Semmilyen módon nem megváltoztatható vagy szerkeszthető át és valamennyi erről az adatállományról/kiadványról készült másolatnak tartalmaznia kell ezt a szerzői jogi figyelmeztetést. Ez az anyag nem terjeszthető és továbbítható nyilvánosan/elektronikusan semmilyen honlapra, weboldalra vagy FTP oldalra kivéve: worldchallenge.org, davidwilkerson.org vagy tsculpitseries.org.

© 2006 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771